

מסורת הש"ס

א) כימי נג ע"ש.
ב) כימי הכהנים בקדושתם.
ג) כימי המעלה ויפיון רש"י.
ד) הכהנים מ"ח.
ה) שם פ"ג (מ"ח) כימי ה' המנוחם.
ו) כימי פ' קדושים.
ז) כימי פ"א ו' ו' כ"א:
ח) כהנים מ"ח ויפיון מוספתא.
ט) כימי ד' ד"ה כהנים.

תורה אור השלם

1. חקיקת שלשית הגברים במקדש.
פלוטוס ויפיון קום מבאי בית קום אשר בשער וישאו ויבאו אל דוד ולא לקה שלשיתם ויסק אתם לך.
שמואל ב כג טו

מוסף רש"י

ואלו מפקיין לפאה.
למט ממי פתח ומתוחה ש"א.
הנהל ג' כג טו
למט אס לא יערב נל ולא ירע קרקע קשה מלח נהרות וצנטס שאין רחמי חריטה ויבטחו כיג וז"ל והשלולית.
קולת מי נשמים ומ"ח וס"ח י"ט שס ויח"מ מנהל ומנהל עתה פתח למט מפקיין להו (מחנה ש"א).
דודך הרבים.
כ"ח אלה (ש"ס).

ה"ג קראי למט לי ולא גרסינן מרי: נרך אלף ללמוד הלכה כמו ששלחו לו ומאי ולא אנה: דעבר נשם שמים. כיון דליכא חיבורא גבי חנינא דלמחא: מתני' דרך הרבים. י"ח אמות מעגלות דדגלי מדגרי ילפינן במסכת שבת ר' מלמעלה למטה שם אמות או חמש אמות או ד' אמות פטור. דס"ל עד ועד ככלל: וסנה ברא קשיב מלמעלה למטה שפי אמות או שלש אמות חי"ב. וד' אמות פטור דס"ל עד ולא למטה דין עד ועד ככלל למטה ברא עד ולא עד ככלל: ואפילו כשדי קוליס. אפילו היטה עדה שקופלת (למשל) האור מעל לגדר מלאה קוליס שנת האש לצער בה ולדגל פטור: לא שנו. דפטור: אלא בקולתא. אש שקולת מתמר ועולה למעלה: אכל נכספא. שרוח מטה אמה וכופה לזדדין ומפקיין השלכה והולגת לשון מורי. ליטנא אחרתא נכספת אש נמוכה הולכת ונפרסת בעשבים ונקפטים שעל גבי קרקע הלך אפילו עברה דרך רה"ר רחב מלח חי"ב: כפס דכריס אמוריס. דלס עברה דרך רה"ר פטור: שוליס. לקמיה מפרש: ר"א. דמתניתין (פ"ג): אריסא דדלאי. יאור קטן שדולין ממנו ומסקין שדות: מאן דאמר נכר ממש אפ"ג דליס כיס מיא. דהואיל ורחב הוא כדרך הרבים: מפקיין לפאה. להניח פאה מכל אחד ואחד: סנהל. עדה מנהל ועדה מנהל ומחל עמוק נחמטע חי"ב להניח פאה מכל אחד ואחד: דרך פסוד. ארבע אמות: שוליס. מתקנינן כמו מן השלל על גיזיס (פ"ה דף טו). דכר אחר לשון שלל ומלקוח (במדרג א') דכר המקובץ: שמהלס שלל לאגטיס. שמהלס איתן ממנה וכן עושין פירות: באגני

הכונס פרק ששי בבא קמא

סא.

עין משפט גר מצוה

13 א מ"י סירד מהלכת טק מתוך הלכה ג פנח פשין טעו קוש"ט ח"מ ס"ח ח"ת פ"ג ד:
13 ב מ"י שם וברס נקדושת ויפיון כה"מ טור ש"ע שם ספקי:
13 ג מ"י שם הלכה ג טור"ע שם ספקי ד:
13 ד מ"י ס"ג מהל' מתעט עניים ה"ל:
ס ה מ"י שם הלכה ג:

ה"ג אלא צמא דאמר טמון באש תרתי קראי צ"ב פ"י. אכל הא לא בעי דלמה לי כולל קראי דמד קרא אלטרין לכל הפחות משום בעיה דטמון והא דכתיב ויניח לר"י הניחא שלח הניח לשרוף כדי שלא יחמייד בטמון ולרבען שהניח אה המוקף שלא נחמייד לשלם אכל תרי קראי למה לי דלמ"ד לחלוטי אפ"פ שאלם לא היו עשדים היו זריסם לישראל אס מותר ליעול שעורים על מנת לשלם דמיס מ"מ הכיר עדשים לפי שהיו מוזמנים שם והיו רוצים לפרעם מחתיקן ולמ"ד להזיל עממו כממון מכירו מיבעיה ליה בשעורין דלא חשיבי כל כך וכעדשים דחשיבי טובא אלף למ"ד טמון מרזיחו למה לי ובקוטרס גרם קראי למה לי: מאי אבה דוד צ"שחורתם. הוה מני למימר אחד מהני דמיבעיה ליה עם טמון אלף משמע ליה דלכל מילתא דליבעיה ליה קאי ומכאן קשה לפי פירוש הקונטרס דמעשה נה לפניו ששרפו אשוי גדיש והיו בה כלס טמונים דלפירושו הוה ליה למימר שלא אנה דוד לשחומ היינו שלא לנה להפטר מחמת שהוא מלך:

עברה גדר שהוא גבוה ארבע אמות. נכמלח מפרס ארבע אמות משפת קוליס ולמעלה ונראה לר"י דאיידי שאין הגדר גבוה מן השלכת שאלם היה גבוה יותר מאי קמפליג בין קולתא לנכספת מה לי זה ומה לי זה כיון שהגדר גבוה מן השלכת מה יוכלו להיק אלא ודאי כשאין גבוה מן השלכת איירי ומיהו כשאין עזי הדליקה נגזוין מן הגדר איירי שאלם היו נגזוין מן הגדר מה מועיל שהגדר גבוה מה הקוליס הכי הוא כאלו היטה המזורה על הגדר אלא כשעזי הדליקה שיש לגדר איירי או נמוכים מן הגדר ועוד נראה דגבוה ד' אמות דקמני אע"ז הדליקה קאי שהגדר גבוה מע"ז הדליקה ארבע אמות ורכ פסא נה להסופך בגמ' מששפת קוליס ולמעלה נמי בעינן ארבע אמות אכל פשיטא דמתניתין אע"ז הדליקה קאי ולשון עבר לא שייך אס לא היה הגדר גבוה מע"ז הדליקה אפ"פ שהשלכת עולה למעלה מן הגדר:
והתנאי עברה גדר בו' אומר ר"י דאי גרסינן בגרייתא עד ובמתניתין לא גרסינן עד לא ניהא דלא שייך למפרך כלל דפשיטא אמות כלמעלה מד' אמות ובמתניתין דפשיטא דמתניתין קמני עד ובגרייתא לא קמני עד או שייך למפרך שפיר אנטרין לשני מתניתין מלמעלה למטה ובגרייתא קמני ד' אמות פטור ובגרייתא קמני חי"ב וז"ל אי נשנייה און עד אמאי אנטרין לא שניי מלמעלה למטה לימא מתניתין ד' אמות דוקא בלא עד ובגרייתא מיפרשא בעד וי"ל דכיון דלא קמני עד לא כאן סברה הוא דכי היכי דך מיפרשא בעד הך נמי מיפרשא בעד (פ"ה):

לא שנו אלא בקולתא. אגדר קאי וגרס אכל נכספת אפי' עד מלה אנה ולא גרס מלה מיל דמיל לא שייך בנבוכה וזפי הספרים דגרסי מלה מיל צ"ל דקאי אדרך רה"ר ואין נראה דהא כנסמן מימי משנה דדרך הרבים ואמרינן עלה מאן תנא משמע דעד השתא לא איירי בה אפ"פ דבגרייתא דמינא כותיה גרס מיל דנכוסח איירי ולא בנבוכה דקמני ועיני מלויין לה מ"מ שפיר קאמר מניא כותיה דבגרייתא מוקמה למתניתין בקולתא: דרך הרבים כאן תנא רבי אליעזר היא. אמתניתין קאי והוי סתם ואח"כ מחלוקת: מאן דאמר גדר פפס אפי"ג דרית ביה בי"א. ואפי"ג קרשרות הרבים בעי ט"ו אמות ככל קני נח' אמות מתוך שבהר עמוק וגם יש בו קרירות מים שעוברים בו תמיד: אלו פפסיקין צ"בא בו'. במסכת פאה (פ"ג מ"א) גרס כסדר המשנה דרך היחיד ואח"כ דרך הרבים ומפרש כיוצא במשום סופא אינטרין למיני דקמני הכל מפסיקין לזרעיס ואינו מפסיקין לחילן דקמ"ל דאפילו דרך הרבים אינו מפסיקין לאילנות ועוד [קא] חשיב שם שכל היחיד ושכל הרבים הקבוע בימות החמה ובימות הגשמים והשתא שכל היחיד אינטרין לאשמועינן דאפי"פ שהוא קטן מדרך מפסיקין מאחר שהוא קבוע ודרך היחיד אינטרין דס"ד כיון שאין קבוע לא מפסיקין אפי"פ שהוא רחב ושכל הרבים אינטרין דס"ד לחינא דשכלל היחיד הוא דבעינן קבוע בימות החמה ובימות הגשמים אכל שכל הרבים אפי"פ שאין קבוע בימות הגשמים מפסיקין קא משמע לן:
שומחלקת ש"ז אגפיה. כשגדלה האמה מתמלאת מים נורות שימין ומערות שסניכומיה שמשקין בהם השדות:

ולית